

شستوپنجم هاوبه ند ونا نوسی پشم رگی ق ناغی زگاری نیشتمان س رد می شاخ . د شاد تا قان

هاوبه ند کانی پشم رگی تی . .

برا پشم رگی . .

د رد س رگی گرانتر له پشم رگی تی چونکه هست و ششگه ی
پرو ردی کربوو بهام زر ئاشکرا و ناسراوی ناو گنجان بوو
هرزوو زوو دگیرا، دگم نه برا پشم رگی بووی لاندان و کوتانت
نخواردی یا چ ند جار زیندانی نه کرابی! له لایه کی دی ببوو خا
نازاردانی پشم رگی کان ه تا وازبهینن و بهندو شار، بارگرانیه
بوو زیانی له پشم رگی په ددرا. خای پشم رگی تی ئاوازی سرود کی
به جشی نیشتمانی بوو، خود کی سرب خای نازادیو ر بوو کچی
براکانی له خای زیاتر د ربه د ربوو چونکه له ناوشار و به رد س
دوژمن بوو. زر برا پشم رگی له جی برای کی گول باران یا
هواسرا ز ریشیان توشی دوژمنایه تی بوونو، له وانیه د رد س
زیاتری له برا پشم رگی کی به س رهاتیی له ئشک نه جی د روونی و
جسته یی. ز ربه یان کاری کخستنی ناوشاریان د کرد به ویست و به
ویست له کوری ئاگری شش و گلابوون ئگر نه شسوتابن ه رد بی
داغکرا بن.

س رتای هشتاکان و شبگیری کخستن کانی شاربوو له ناویاندا
م ریوانی ک ریماغای ناز نه گیرا، هرچه ند ئوکا ته تم مانی
که متر له هژد سای بوو، به هی به شداری کخستن به شلاق و زله
خز نه درا یه به ندیخان. پی بوو له سیاس تکار ششگه کان
ه نه دکیان یه کته، شوعی، به شک له خا اگراو ه نه د کیش له یان
س سیالیست بوون بهام له و زیندانی کان وک س رکرد کانی شاخ
دژیک و براکوژ نه بوون به کو ه ره موویان پار زه گیانی یه کدی و
و نه نه ند بوون هاوئازار و ئشک نه ج بوون. له ژوور کی ته سک
دیوار کانی په له نویسن بوون چ له وانیه نازادکرا بن، چ له وانیه
له سدار درابن، له پاپان و به سار د رگا که و نه کی دوو قری
حسان به کر و س دام حوسن هواسرا بوو. ئو و نه نانی م ریوانی

توو کرد یه کسه ر چنگی له گیر کرد پارچه پارچه ده اندی! هه موو زیندانیه کان زراویان چوو له سزاکی گیشتن خراپیان به سه ره ده. له به یانی ئه منه زیندانکاره که هاته ژووره دیتی وه نه که نه مایه! پرسی: کا وه نه کانی سه یدوله ئیس؟ که سه مه ته قی نه کرد و ته ناته هه ناسه شه او سه تابوو له و چرکه ده، که سه نه ید زانی چه ووده ده! له وکاته که چاوی هه مووان له سه ره ئه منه که و چاوه زه قی ئه منه که شه له سه ره هه مووان، مه ریوان سه مه ره خته ی په که نه کی کرد! ئه منه که جونی په ده: له په ده که نه کی که لب ئیبن که لب؟ مه ریوانیش توند وه مای ده او: له خته که لبی ئیبن که لبی! ئه منه که دایه سایه له ده به به م له بن چنگیشی مه ریوان له باته هاوار ته ماشای هه مووانی ده کرد و به ده مه ئازاره کی قوته دراوه جارجار زه ده خه نه ی ده کرد! هه موو گه تیانه: نازانین وه نه مان نه دیتی له وانیه ئه وانیه په شه له ره بوون برده تیانه. ئه منه که وازهینه و به یه ده ره، چا بوو نه یزانی دوا ده اندنی وه نه که به ماوه کی زه ره یه که له زیندانیه کان ئه سه ده هیرانی پارچه پارچه ی وه نه که ی وه که بنیشت ده جووی و له ته په نه ره که ی په شته وه فیه ده ده ره هه تا دیار نه مینه، دوا له که نه یه وه زه ره یان به دران ته نیا مه ریوان گیراوه و برده هه یه ی که ره که زیاتر ئه شه نه ره چونه برا په شه ره گه بوو.

ده شاد تا قانه